

freds (Berg), skal jeg lade den være uomtalt med den Bemærkning, at jeg ikke kan føle mig tilfredsstillt ved, at en saadan Prøve skulde være afgjørende med Hensyn til, hvorvidt en mere folkelig Udvikling af hele Væbningen kunde være tilraadelig eller ikke, thi der deler man ikke Sol og Vind lige for Viltærene. At en Ordning, der kalder det 50aarige Mandskab under Fanerne, ikke vil blive anbefalende for en Folkevæbning, det tvivler jeg ingenlunde om, og jeg kan forstaa, at Krigsbestyrelsen trøstlig tør sige: Lad os kun prøve Sagen paa den Maade. — Jeg har nu drølet ved nogle af Enkelthederne i den foreslaaede Ordning, og jeg skal slutte med den Udtaalelse, at det er pientynligt, at, hvad her foreligger, kun er en Forudsigelse om, hvad der skal komme. Paa ethvert Punkt af Forsvarsplanen, jeg kan gjerne sige, paa ethvert Punkt endogsaa af Ordningen af Forstærkningen, er der væsentlig lagt an paa Kjøbenhavns Befæstning. Forstærkningens Ordning gaar ud paa at bringe de 6 sjællandske Batailloner som Befætning i Kjøbenhavn. Alt tyder hen paa dette One: For Øvrigt mene vi, at Kjøbenhavn bør befæstes. Jeg forstaaer ikke, at Regjeringen, der i den Grad lægger Vægt paa denne Sag, ialtfald ikke hidtil er fremkommet med et Forslag derom, for at det kunde finde sin Prøvelse her. Jeg kan ikke tro, at den høitærede Regjering skulde frygte for, at Fremkomsten af dette Forslag skulde blive kompromitterende for den selv.

Bajer: Enkelthederne i Forslaget skal jeg ikke komme ind paa, og dersom de almindelige Betragtninger, jeg vil gjøre, faldt sammen med den ærede foregaaende Lalers, kunde jeg have frafaldet Ordet. Jeg ser imidlertid Lovforslaget fra en noget anden Side. Om jeg derved vil komme til at stille mig velvilligere til det, er et andet Spørgsmaal; jeg tror det ikke, thi min Uenighed med den høitærede Minister begynder meget dybere, er langt grundigere. Jeg skal iøvrigt slutte mig til den Beklagelse, hvormed den høitærede Minister begyndte, da han fremsatte dette Lovforslag, idet han gjorde opmærksom paa, at det nu var syvende Gang, at der blev fremsat et saadant Forslag. Man pleier jo at sige syvende og sidste Gang, og jeg kunde virkelig ønske, at det var syvende og sidste Gang, at der blev forelagt et Forslag med det samme System; thi det er netop det, der er det Afgjørende for de Forhandlinger, vi nu have ført hen paa syvende Aar, at det er det samme System, der gjentager sig. Det kunde se ud, som om Rigsdagen, navnlig Folkethinget, dets Flertal eller Oppositionen her i Thinget stillede sig meget lidet velvilligt til Landets Forsvar, og som om der var noget Berettiget i, hvad man kan høre udtalt rundt omkring i Krogene, at man her ikke vil gjøre noget Alvorligt for Landets Forsvar. Men Sagen er,

at man her netop gjerne vil gjøre noget Alvorligt for Landets Forsvar, jeg kan gjerne sige, at mad brænder derefter, men man vil ikke gaa ind paa et System, der efter min Overbevisning vil føre til Landets Fordærvelse, til Landets Deling, til dets Undergang. Jeg kan forstaa, at det kan tage sig saaledes ud, idet der atter og atter fremsættes Forslag, som Rigsdagen atter og atter lader ligge, og jeg kan forstaa, at der da kan fremkomme en Adresse som den, der laa paa vore Pladser, da vi samlede idag, i hvilken man er gjennemtrængt af Bekymring for, at en tilfredsstillende Ordning af vort Forsvarsvæsen og de nødvendige Anlæg af faste Støttestrukturer ikke skulde blive tilveiebragte i rette Tid. Jeg tror nu, at den Maade, hvorpaa vort Forsvarsvæsen er ordnet i Dieblisset, langt fra er saa utilfredsstillende, at vi derfor skulde være særlig bekymrede, eller at vi skulde være mere bekymrede, end vi vare i 1867, da den nugældende Hærløv blev vedtagen. Paa den anden Side skal jeg indrømme, at der findes Mangler i den; men disse ere mindre og lettere at høde paa. Jeg skal ogsaa indrømme, at de faste Støttestrukturer ere nødvendige, og det har foraaavdt glædet mig, at denne Adresse, der jo vinder en ikke ringe Tilslutning, ender med, at man erklærer sig rede til at bære de Offre, som i dette Diemed maatte blive paalagte. Jeg antager nemlig, at der herved sigtes til de faste Støttestrukturer. Den øvrige Ordning af vort Forsvarsvæsen forekommer mig ret tilfredsstillende, og navnlig skal jeg gjøre opmærksom paa, at der aarlig bevilges saamange Millioner til vort Forsvarsvæsen, at jeg kan sige, at der forholdsvis ikke er ret mange Stater, der yde saa Meget til deres Forsvarsvæsen som vi. Med Hensyn til de faste Støttestrukturer maa det imidlertid siges, at det jo er bekjendt for Befolkningen, at Folkethinget har et Flertal, som før siges at være valgt paa det Program, at Afgifterne til Tilveiebringelsen af dem skal ydes gennem en Formue- og Indtægtskat. Derfor har det glædet mig, at denne Rante synes at have vundet mere og mere Tilslutning, og jeg kan i alt Fald ikke forstaa Slutningen af den her foreliggende Adresse paa anden Maade. Jeg er derfor enig med den høitærede Krigsminister i, hvad han i sit indledende Foredrag den 20de Oktober sagde, at den bestaaende Hæverordning hvilede paa et sundt og fornuftigt Grundlag. Det er Noget, som jeg i høieste Grad anerkjender, og jeg kan kun beklage, at man vil bort fra disse Grundlag, og jeg kan ikke se, hvorfor man vil bort fra dette, som man kom til i 1867. Jeg kan ikke se, at der er Noget, der har forandret sig saaledes, at det skulde være nødvendigt. Hvad var det, der gif op for os efter den sidste Krig, og maatte gaa op for os efter den Retning, som Udviklingen tog hos vore Naboer? Det var, at medens vi hidtil havde